

stelligt, at denne Adresseforhandling ikke udføres videre end nødvendigt, og jeg skal for mit Vedkommende bestræbe mig for at udtale mig saa kort, som jeg anseer det for muligt.

Det første Spørgsmaal, som da frembyder sig, er det, hvortil det Forslag, der er stillet af 2 af Udvalgets Medlemmer, og som i Betænkningen er anført under Nr. 6, giver Anledning, nemlig at der for Dieblisset ikke skal indgives nogen Adresse. Til Forsvar for dette Forslag er der i Betænkningen som Grund anført, at man ikke anseer de nærværende Omstændigheder for at være vel stillede til at indgive en Adresse. Det er jo overmaade vanskeligt at afgjøre, hvorvidt et Tidspunkt i og for sig er gunstigt for Indgivelse af Adresser eller ikke, og jeg behøver ikke nærmere at paavise, hvorledes det ogsaa kan have sine Ulemper at komme ind paa en vidtgaaende Discussion om Tidforholdenes Besslaphed i denne Henseende; Meget maa dog komme an paa et Skjøn. Udvalgets Fleertal har været af den Formening, at der ikke i Tidforholdene er nogen tilstrækkelig Grund, til at udsætte Indgivelsen af en Adresse, efterat Sagen engang er kommen frem, og jeg skal dertil kun føie nogle ganske faa Ord. Naar man mener, at Tiden ikke skal være gunstig for Indgivelsen af Adressen, da maa jeg navnlig overlade til de Medlemmer, der have denne Mening, at begrunde, hvad det egentlig er, de nærmest have for Sie, men jeg troer dog ikke at feile, naar jeg udtaler, at det formeentlig er Hensynet til de tilstedeværende, halvfredelige, men desto værre i Grunden mere krigeriske Forhold, hvorunder vi leve, der ligger til Grund for denne deres Opfattelse, idet man frygter for, at Indgivelsen af Adressen skal have Indflydelse paa disse Forhold. Jeg for mit Vedkommende, og jeg troer, det gjælder Fleertallet af Udvalget, er af den Formening, at denne Betragtning ikke her saaledes lader sig gjøre gjældende. Det vilde være aldeles urigtigt, om man vilde betragte Indgivelsen af en Adresse som et krigerisk Skridt eller ansee selve Udtrykkene for at vidne om krigerisk Tilbøjelighed. Det er min bestemte Overbeviisning, at det ikke kan nytte, selv om man nu havde nok saa megen Hyst dertil, at modsætte sig, at de

Fredsforhandlinger, der for Dieblisset føres, føres tilende; det er min Tro, og jeg troer ogsaa, at det gjælder Udvalgets Fleertal, at det er i høi Grad usseligt, at disse Fredsforhandlinger jo før jo hellere føres tilende, og jeg antager, at dersom man virkelig kunde være af den Formening, at man ved her at vedtage en Adresse skulde lægge nogen Hindring iveien for Fredens Afslutning, da vilde man ansee det for ubetimeligt at komme frem med denne Sag nu; men vi formaae ikke at indsee, at der kan være Tale herom. Adressen har — jeg skal nærmere komme til at bevise det med Hensyn til et enkelt Punkt — et reent fredeligt Præg, det er et Svar paa den Tiltale, som Kongen har henvendt til Rigsdagen, der kun gjælder for Kongerigets særlige Anliggender, det er et Svar, hvori der aldeles intet Udæstende findes; men det vilde, forekommer det Udvalgets Fleertal, være at drive det altfor vidt, det vilde være at stille Folket, Nationen i Kongeriget altfor lavt, om man skulde troe, at denne Befolkning end ikke skulde kunne give et Svar paa en Tiltale, som Kongen har henvendt til den, uden at det skulde faae Indflydelse paa Forholdene i Europa. En anden Grund, man kunde tænke sig, der kunde tale for ikke at indgive nogen Adresse, kunde maafee findes at være den, at det har viist sig, at der i Udvalget har været temmelig stor Uenighed om Affattelsen af visse Dele af Adressen, og at det som Følge deraf ogsaa kunde ventes, at der vilde være Uenighed tilstede i selve Thinget angaaende dennes Indhold. Jeg skal imidlertid hertil bemærke, at det jo først skal vise sig netop igjennem Forhandling og Afstemning her i Thinget, om der ikke kan fremkomme en Majoritet, ikke blot for en Adresses Indgivelse i det Hele taget, men ogsaa for et bestemt Indhold af Adressen; men dertil kommer, at den Uenighed, der saaledes har været tilstede i Udvalget med Hensyn til Affattelsen af Adressen efter vor Mening, naar Alt kommer til Alt, maa siges at angaae Punkter, der i Sammenligning med det, hvorom der er Enighed, maae ansees for at være underordnede. Der har under denne Uenighed været en stor Enighed tilstede om, hvad der visnok maa erkjendes for at være det Væsentlige og meest